

BLAKE PIERCE

JEŠTĚ
NEŽ
SPATŘÍ

ZÁHADY MACKENZIE WHITE—KNIHA 2

Blake Pierce
Ještě Než Spatří
Серия «Záhady Mackenzie
White», книга 2

Аннотация

Blake Pierce, autor bestsellerů NAVŽDY PRYČ (#1 bestseller s více než 600 pětihvězdičkovými hodnoceními), přichází s pokračováním vzrušující mysteriózní série. V knize JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (Záhady Mackenzie White – Kniha 2), se agentka FBI ve výcviku pokouší prorazit v Akademii FBI v Quanticu. Snaží se prosadit se i jako žena a přicestovalec z daleké Nebrasky. Doufá přitom, že má vše, co musí správný agent FBI mít. Svůj život na středozápadě nechává zcela za sebou. Mackenzie se jednoduše jenom snaží zlepšovat a udělat dojem na své nadřízené. Všechno se však změní, když je na jedné skládce objeveno ženské tělo. Vražda nese šokující podobu se Strašákovým vrahem – případem, kterým se Mackenzie proslavila v Nebrasce. Začíná hon na nového masového vraha a FBI se rozhoduje porušit zavedené zvyklosti a umožnit Mackenzie účast na vyšetřování. Je to její velká šance, možnost prosadit se u FBI – zároveň ale také velké nebezpečí. Ne každý si přeje, aby na případu pracovala a všechno, čeho se dotkne, má tendenci se pokazit. Když se tlak vystupňuje a vrah znovu udeří, Mackenzie se ocitá samotná v moři zkušených agentů a brzy si uvědomuje, že je toho na ni

příliš. Celá její budoucnost u FBI visí na vlásku. I když je Mackenzie tvrdá a odhodlaná vraha chytit, tento nový případ je neustále krok před ní a jí se nedaří jeho náskok dohnat. V osobním životě se jí navíc také příliš nedaří, a tak není vůbec jisté, jestli se k nějakému výsledku vůbec dokáže dopracovat. Temný psychologický thriller plný napětí jménem JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ, je knihou 2 v nové mysteriózní sérii – s novou hrdinkou – který vás bude nutit obracet jednu stránku za druhou až dlouho do noci. Kniha 3 v sérii Záhady Mackenzie White bude k brzy k dispozici.

JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ

(ZÁHADY MACKENZIE WHITE—KNIHA 2)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série MAKING OF RILEY PAIGE, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Copyright © 2016 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro

Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a poříďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autor na vznik tohoto titulu musel vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorovy představitivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright obálky lassedesignen, v licenci Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKE PIERCE

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

PSYCHOLOGICKÉ ZÁHADNÉ TAJEMSTVÍ CHLOE

FINE

DALŠÍ DVEŘE (kniha č. 1)

OBSAH

PROLOG

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACTÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

PROLOG

Susan Kellermanová dobře chápala, že se musí patřičně oblékat. Reprezentovala svou společnost, pro kterou se snažila získat nové zákazníky. Její vzhled měl proto význam. Čemu však ani za Boha porozumět nedokázala, bylo, proč musí nosit vysoké podpatky. Měla na sobě lehké letní šaty a k nim krásné baleríny, které s nimi perfektně ladily. Jenže ouha...firma si žádala podpatky. Říkali něco o sofistickovaném vzhledu.

Pochybuju, že by podpatky měly jakoukoliv spojitost se

získáním zákazníka, myslela si sama pro sebe. Obzvláště ne, pokud ten klient bude muž. Podle jejího rozpisu, byl člověk, k jehož domu se právě blížila, skutečně muž. Susan si bezděky sáhla ke krku, aby si upravila límeček. Odhalovala sice trochu výstřihu, ale rozhodně to nebylo nic skandálního.

Tohle, pomyslela si, je sofistikované.

S poměrně velkou a těžkopádnou taškou se vzorky vystoupala v podpatcích do schodů a zazvonila u dveří. Zatímco čekala, prohlížela si zběžně okolí domu. Byl to obyčejný malý domek ve středně bohaté čtvrti na předměstí. Trávník byl čerstvě posekán, ale květinové záhony, lemující vstup do domu, už zoufale potřebovaly vyplet.

Bylo to tiché sousedství, ale ne zrovna ten typ, kde by Susan ráda žila. Domky lemovaly ulici jako malé krabičky od sirek. Většina byla nejspíše ve vlastnictví postarších párů nebo lidí, kteří horko těžko zvládali splácet svoje účty. Dům, před kterým stála, působil dojmem, že jej od propadu do vlastnictví banky dělí už jenom jedna horší bouřka nebo finanční krize.

Natáhla ruku, aby znovu zazvonila, ale než to stačila učinit, dveře se otevřely. Muž, jenž se v nich objevil, byl zcela běžné postavy i vzrůstu. Susan by mu tipovala asi tak čtyřicet let. Ze způsobu, jakým otevřel dveře a usmál se na ni, však čišelo cosi ženského.

„Dobré ráno,“ řekl.

„Dobré ráno,“ odpověděla.

Věděla, jak se ten člověk jmenuje, ale už během tréninku

se naučila, že to jméno nesmí používat, dokud plně nezapřeđe konverzaci. Když je člověk oslovil hned na začátku jménem, měli lidé tendenci se cítit spíše jako lovná zvěř, než zvažující zákazníci - i když třeba sami o schůzku předem požádali.

Jestliže nechtěla, aby položil otázku jako první a převzal tím otěže rozhovoru, musela promluvit sama. Dodala tedy: „Říkala jsem si, jestli byste neměl chvilku promluvit si se mnou o vaší současné dietě.”

„Dietě,” ušklíbl se muž. „Já na dietě zrovna moc nejsem. Tak nějak jím to, co se mi zrovna chce.”

„Ach, to musí být skvělé,” nasadila Susan cvrlikavý tón. „Určitě ale víte, že mnoho lidí po třicítce nemůže něco takového říci a přitom být zároveň i zdraví.”

Teď se muž poprvé podíval na její tašku. Znovu se pousmál, ale tentokrát to byl úsměv člověka, který pochopil, o co tu kráčí.

„Takže, co vlastně prodáváte?”

V té větě bylo docela dost sarkasmu, ale aspoň, že jí zatím nezabouchl dveře před obličejem. Vyhodnotila to jako svoje první vítězství na cestě dostat se do domu. „Zastupuji New You University řekla. „Nabízíme snadnou cestu, jak mohou lidé po třicítce zůstat ve formě, aniž by museli chodit do posilovny nebo výrazně měnit životní styl.”

Muž si povzdechl a jeho ruka bezděky sáhla po dveřích. Na tváři se mu rozhostil znuděný výraz. Byl připraven ji vypakovat.

„A jak to děláte?”

„Díky kombinaci proteinových koktejlů z našich

vlastních proteinových prášků a více než padesáti zdravých receptů, které výživě vašeho těla dají ten správný impuls.”

„Toť vše?”

„Toť vše,” odpověděla.

Muž vše na chvíli zvažoval a díval se přitom na Susan a na velkou tašku, kterou s sebou přinesla. Potom se podíval na hodinky a pokrčil rameny.

„Víte co?” řekl. „Za deset minut musím odjet. Pokud mě za tu dobu zvládnete přesvědčit, máte nového zákazníka. Udělám cokoli pro to, abych nemusel znovu do tělocvičny.”

„Výtečně,” řekla Susan a vnitřně se přitom otřásla nad falešným tónem vlastního hlasu.

Muž ustoupil stranou a pokynul jí, ať jde dovnitř. „Pojďte dál,” řekl.

Susan vstoupila do malého obývacího pokoje. Na omlácené nábytkové stěně stál prehistoricky vyhlížející televizor. V rozích místnosti bylo pár zaprášených křesel, jež doplňovaly rozvrтанou pohovku. Všude byly keramické figurky a vyšívané ubrusky. Místnost působila, jako kdyby patřila spíše nějaké staré ženě a ne čtyřicátníku mužského pohlaví.

Nechápala proč, ale ani trochu se jí v té místnosti nelíbilo. Okamžitě však ten neurčitý, pudový strach zahladila logickým uvažováním. Buď je prostě divnej, anebo ten dům vůbec není jeho. Možná, že tu žije s matkou.

„Můžu sem?” zeptala se a ukázala na konferenční

stolek stojící před gaučem.

„Ano, tam je to v pořádku,“ odpověděl muž, usmál se na ni a zavřel dveře.

V okamžiku, kdy se s klapnutím zavřely, sevřel se Susan žaludek. Měla pocit, jako by se v místnosti náhle prudce ochladilo a všechny její smysly na to reagovaly. Něco nebylo v pořádku. Byl to bizarní pocit. Podívala se na nejbližší keramickou sošku, zpodobňující malého chlapce, který táhne vozík. Jako kdyby jí snad mohl dát odpověď.

Susan spěšně sáhla po své tašce. Vyndala z ní několik proteinového přípravků New You University a malý mixér (tržní cena je 35 dolarů, ale vy jej máte s prvním nákupem zcela zdarma!). Snažila se uklidnit.

„Teď,“ začala a snažila se přitom znít klidně, i když jí mrazilo v zátylku. „Zajímáte se spíše o redukci váhy, přibrání svalové hmoty anebo udržování vaší stávající váhy?“

„Nejsem si jistý,“ odpověděl, zatímco stál na druhé straně konferenčního stolku a patřil na její výrobky. „Co byste tak řekla?“

Susan najednou nemohla ani mluvit. Měla strach a přitom vůbec nechápala proč.

Podívala se směrem ke dveřím. V té chvíli už se jí i rozbušilo srdce. Zamknul ty dveře, když je zavíral? Nevzpomínala si, že by slyšela klapnutí zámku.

Uvědomila si, že ten člověk pořád ještě čeká na její odpověď. Přinutila se zapudit všechny svoje pocity a znovu se naladit do

role prodejní agentky.

„Inu, já nevím,” odpověděla.

Chtěla se znovu podívat ke dveřím. Najednou měla pocit, že oči všech těch porcelánových sošek směřují přímo na ní. Jako oči nějakých predátorů.

„Nestravuji se nijak špatně,” řekl ten muž. „Mám ale slabost pro limetkový koláč. Budu stále moci jíst limetkový koláč, když budu na vaší dietě?”

„Pravděpodobně,” odpověděla, prohrábla se svými materiály a nevědomky si přitáhla tašku blíže k tělu. Deset minut, pomyslela si a přitom zápolila s každou vteřinou. Říkal, že má deset minut. To přece zvládnou.

Našla malou brožurku o tom, co mohl člověk jíst, když byl na jejich dietním programu. Podala ji muži. Ten knížku převzal a bříška jeho prstů se při předání na malou chvíli otřely o hřbet její ruky.

Alarm v její hlavě se rozezvučel podruhé. Musela se odsud dostat pryč. Ještě nikdy, když vstoupila do klientova domu, nic podobného necítila, ale teď ten pocit byl tak urgentní, že nemohla myslet na nic jiného.

„Je mi líto,” řekla a začala sbírat svoje materiály zpátky do tašky. „Ale právě jsem si uvědomila, že ani ne za hodinu mám schůzku a je to až na druhé straně města.“

„Ach,” reagoval, ale nevzhlédl od brožurky, kterou mu dala. „Inu, to chápu. Samozřejmě. Doufám, že tam stihnete včas dorazit.“

„Díky,“ řekla kvapně.

Vrátil ji brožurku a ona ji třesoucí se rukou převzala. Strčila ji do tašky a vydala se ke dveřím.

Ony byly zamčené.

„Omluvte mě,“ řekl muž.

Susan se otočila, aniž by spustila ruku z kliky.

Přilétající pěst ani nezahlédla. Prostě najednou narazila do její čelisti. Susan pocítila na jazyku chuť vlastní krve. Další vjem zaznamenal dopad zpátky na gauč.

Otevřela pusy, aby křičela, ale z nějakého důvodu nemohla čelistí ani pohnout. Pokoušela se tedy vstát na nohy, ale to už byl znovu u ní a tentokrát ji tvrdě udeřil kolenem do břicha. Vyrazil jí dech a tak už se nezmohla na nic víc, než schoulit se do klubíčka a zoufale bojovat o vzduch. Už jenom jakoby ve snu vnímala, že ji ten člověk chytil, zvedl, jako nějakou bezmocnou pravěkou ženu a odnášel si ji do své jeskyně.

Stále se pokoušela bojovat, ale její plíce stále ještě nebyly schopny se zcela zaplnit vzduchem. Měla pocit, jako kdyby se topila. Byla zcela paralyzována. Její tělo s každou vteřinou ochabovalo a to stejné platilo i pro její vědomí. Rozmazaně viděla, jak její krev odkapává z pusy na mužovu košili. Víc z toho z cesty domem, po které ji nesl, už neviděla.

V jednom okamžiku si uvědomila, že byla přenesena do jiného domu – nejspíš byl k tomu prvnímu nějak připojený. Jako s pytlek brambor s ní bylo mrštěno na linoleovou podlahu. Tělem jí projela vlna bolesti po nárazu, před očima se jí dělaly mžitky,

ale zároveň jí ten náraz alespoň pomohl navrátit dech. Začala přerývaně a mělce dýchat. Podařilo se jí dokonce otočit se na bok a pomocí rukou se začít zvedat, ale než ten pohyb dokončila, už byl zase u ní.

Její zrak byl rozmazaný, ale přesto viděla dost na to, aby poznala, že otevřel nějaká malá dvířka, která byla předtím skrytá za křeslem. Uvnitř bylo tma, spousta prachu a ze stropu visely cáry jakési izolace. Susanino srdce se pokoušelo probušit z jejího těla ven, když si uvědomila, že ji tam hodlá strčit.

„Tady budeš v bezpečí,“ řekl jí, když se nad ní sehnul a odtáhl jí do toho kumbálu.

Ani se nenadála a byla všude kolem tma. Ležela na hrubých prknech, která tu nahrazovala podlahu, cítila pach prachu smíšený s pachem vlastní krve, jež jí stále ještě odkapávala odněkud z obličeje. Ten chlap...znala jeho jméno, ale teď si na něj za nic na světě nemohla vzpomenout. Všechny informace překryla bolest. Bolest v její hrudi, která ji bodala při každém pokusu o mělký nádech a mučivý výdech.

Po chvíli se jí konečně podařilo dostat do plic o něco více vzduchu. Okamžitě toho chtěla využít k výkřiku. Nikdy se k němu však neodhodlala. Namísto toho nechala blahodárný vzduch, ať plní její plíce a ulevuje její bolesti. V té chvíli uslyšela zavržení pantů dveří a klapnutí zámku. Tma kolem ní potemněla dokonale.

Poslední věc, kterou slyšela předtím, než ztratila vědomí, byl tlumený smích kdesi vedle v místnosti.

“„Neboj se,“ ozvalo se později. „Nebude to trvat dlouho.“

KAPITOLA PRVNÍ

Dešťové kapky bubnovaly na okolní svět s takovou razancí, že Mackenzie Whiteová ani neslyšela zvuk vlastních kroků. To bylo dobře. Znamenalo to, že muž, jehož pronásledovala, ji také nemůže slyšet.

Přesto však musela postupovat opatrně.

Nejenom, že lilo jako z konve, ale navíc ještě byla hluboká noc. Podezřelý mohl využít tmy ve svůj prospěch úplně stejně, jako to dělala ona. Slabé poblíkávající pouliční osvětlení jí přitom v pronásledování nijak nepomáhalo.

S téměř promáčenými vlasy a v pršipláši, který se jí lepil na tělo, Mackenzie proběhla opuštěnou ulicí. Mířila k budově, ke které už mezitím stačil dorazit její parták. Zahlédla jeho stín, schovávající se poblíž vchodu do staré betonové stavby. Když se k němu přibližovala, ozářená v tu chvíli jenom srpkem měsíce a jedinou pouliční lampou, sevřela bezděky v ruce Glock, který vyfasovala na akademii.

Ta zbraň se jí už začínala zamlouvat. Už to nebyl jenom pocit většího bezpečí, formoval se mezi nimi vztah. Když člověk svíral v ruce zbraň a připravoval se z ní střílet, aby bránil sebe nebo ostatní, vznikalo tak mezi zbraní a střelcem spojení. Mackenzie tenhle pocit ale během své práce detektiva v Nebrasce, kde se netěšila přílišné úctě kolegů, nikdy pořádně nezažila. Poznala to

až tady na akademii FBI.

Doběhla k budově a skrčila se u zdi vedle svého parťáka. Alespoň, že tu byly trochu kryti před tím deštěm.

Její partner se jmenoval Harry Dougan. Bylo mu dvaadvacet let, byl dobře stavěný, trochu namyšlený, ale svými schopnostmi dokázal vzbudit v ostatních respekt. Mackenzie se ulevilo, když si všimla, že i on je trochu nervózní.

„Viděl jsi ho?“ zeptala se jej.

„Ne, ale jsem si jistý, že první místnost je čistá. Je tam vidět oknem,“ odpověděl a ukázal patřičným směrem. Bylo tam jediné okno, rozbité a plné střepů.

„Kolik místností?“ zeptala se.

„Vím jistě o třech.“

„Nech mě jít první,“ řekla Mackenzie. Ujistila se přitom, aby to neznělo jako otázka. I tady v Quanticu musely být ženy velice asertivní, aby byly brány vážně.

Pokynul hlavou na souhlas. Mackenzie vyrazila před něj a tiše vplula před budovu. Rychle se rozhlédla a shledala, že vstupní místnost je bezpečná. Tahle část města byla tak stará a opuštěná, že i uvnitř domu vše vypadalo jaksi mrtvě.

Rychle kývla na Harryho na znamení, že může vyrazit a on tak bez váhání učinil. Svůj Glock přitom držel pevně oběma rukama a mířil jím k zemi. Přesně tak, jak k tomu byli vycvičeni. Společně se přiblížili ke vstupu do budovy. Bylo to staré opuštěné betonové místo - možná, že jej v minulosti někdo používal jako skladiště. Dveře samy o sobě vypovídaly dost

o stáří objektu. Velká díra v místě, kde dříve býval zámkový mechanismus, odpovídala na otázku, zda jsou dveře zamčené nebo ne. Mackenzie tím otvorem dokonce viděla dovnitř.

Podívala se na Harryho a začala počítat na prstech. Tři, dva... jedna!

Přitiskla se zády k betonové zdi, zatímco Harry se sehnul a vrazil do dveří. Mackenzie se vrhla hned za ním. Oba dva si počínali jako dobře seřízený a pečlivě promazaný stroj. Jenže jakmile se ocitli uvnitř, zjistili, že tam není skoro žádné světlo. Mackenzie rychle sáhla po baterce, kterou měla připravenou u pasu. Než ji však rozsvítila, zarazila se. Kužel světla by okamžitě prozradil jejich pozici, podezřelý by je zmerčil a možná, že by se mu díky tomu podařilo znovu uniknout.

Vrátila tedy baterku zpátky za opasek a znovu se ujala vedení. S Glockem namířeným do tmy se protáhla kolem Harryho a zamířila k dalším dveřím. Její oči si rychle přivykaly temnotě, ze které díky tomu začala vystupovat celá spousta detailů. Ne tedy, že by toho v té místnosti bylo nějak hodně. Pár pokroucených kartonových krabic bylo poházeno u vzdálenější zdi, opodál potom stála dřevěná koza na řezání dřeva a za ní pár starých kabelů. Mimo těchto věcí už byla místnost v podstatě prázdná.

Mackenzie opatrně došla ke dveřím po pravé straně. Byl to vlastně jenom rám. Skutečné dveře zmizely pravděpodobně už před lety. Všechno za nimi se topilo ve stínu. Nespátřila tam nic, než jednu rozbitou láhev a pár hromádek nejspíše myšího trusu. Jinak byla místnost prázdná.

Zastavila se a chtěla se otočit, když tu si uvědomila, že je Harry až příliš blízko za ní. Když nakročila zpět, skoro mu přitom šlápla na špičky.

“Pardon,” zašeptal do tmy. “Myslel jsem—“

Nedořekl. Jeho větu v polovině přerušil výstřel z pistole. Ten zvuk za okamžik naplnil celý prostor a rychle přešel do heknutí, jež vyšlo z Harryho úst. Mackenziin parťák se poroučel k zemi.

Mackenzie se přitiskla zády ke zdi právě v okamžiku, kdy se ozvala další rána. Kulka ze zavrtala do zdi z druhé strany tak silně, že cítila, jak se beton otrásl.

Věděla, že musí jednat rychle a sundat ho, a ne se nechat zatáhnout do přestřelky ve tmě a se spoustou zdí kolem. Podívala se na Harryho a viděla, že se hýbe. Sáhla po něm, pevně jej uchopila za vestu a potom jej táhla chodbou o kus dál, aby jej dostala z bezprostředního dosahu další střelby. Ozval se další výstřel. Mackenzie zcela zřetelně cítila, jak kulka proletěla kousek na jejím ramenem a kolem levého spánku. Jen to zahvízdlo.

Jakmile si byla jistá, že je Harry v bezpečí, vyrazila znovu do akce. Popadla baterku, rozsvítila ji a mrštila jí do dveří. Nástroj několikrát zarachotil na betonové podlaze, jeho světelný kužel poskakoval divoce sem a tam a nakonec se usadil na protilehlé zdi.

Baterka pořád ještě poskakovala po zemi, když ji Mackenzie mrštným pohybem následovala. Skrčila se, opřela rukama o zem a rychle se překulila doleva. V jednom okamžiku při tom pohybu

zahlédla toho muže napravo od sebe. Zrovna se díval na její baterku.

Mackenzie dokončila obrátku na zemi, využila energii, kterou tím její tělo získalo, a vši silou vykopla kolmo vzhůru. Trefila ho holení zezadu do kolene. Muž se zapotácel, což bylo všechno, co Mackenzie potřebovala. Vyskočila zpátky na nohy, chytila jej paži do kravaty a v momentě, kdy poklesl pod její vahou, s ním mrštila o zem. Muž se rychle ocitl na lopatkách a s Mackenziiným kolenem zabořeným do solar plexu. O pistoli přišel ještě dříve, než si vůbec stačil uvědomit, co se to s ním děje.

Tu se odněkud z další části té staré budovy ozvalo, „Stop!“

Místnost zaplavily kužely několika dalších baterek a najednou bylo všude kolem plno světla.

Mackenzie se postavila a podívala se na zadrženého. Usmíval se na ni. Jeho tvář jí nebyla neznámá. Vídala jej během podobných cvičení téměř pravidelně. A když už ne jako zločince, tak pokřikujícího rozkazy a povely na další cvičence.

Natáhl k ní ruku, aby mu pomohla vstát. „Dobrá práce, Whiteová.“

„Díky,“ odvětila.

Odněkud zpoza ní se přišoural Harry a držel se přitom za břicho. „Je absolutně jistý, že to ládují jenom kulkama z gumy?“ zeptal se.

„Nejenom to, tohle je navíc jenom ta nejnižší kvalita,“

odpověděl instruktor. „Příště to zkusíme s projektilama proti demonstracím.“

„Skvělý,“ zavrčel Harry.

Do místnosti vešlo pár dalších lidí. Útěk v Hogan Alley byl u konce. Mackenzie v této ošumělé uličce, kterou FBI často používala pro výcvik budoucích agentů, cvičila už potřetí. Trénovaly se tu tak zvané reálné situace.

Zatímco se dva instruktoři ujali Harryho a začali mu vysvětlovat, co udělal špatně a jak mohl zabránit tomu být postřelen, třetí došel k Mackenzie. Jmenoval se Simon Lee a byl to starší muž, který působil dojmem člověka, jemuž život nenabídl žádnou bavlunku a on na to reagoval tím, že z toho vymačkal to nejlepší, co mohl.

„Skvělá práce, agentko Whiteová,“ řekl. „Ten kotrmelec byl tak rychlý, že jsem to skoro ani nezahlédl. Přesto... bylo to dost troufalé. Pokud by tam byl další podezřelý, všechno by dopadlo úplně jinak.“

„Ano, pane. Rozumím.“

Usmál se na ni. „Já vím, že ano,“ pokračoval. „Musím vám povědět, že i když jste teprve v půlce výcviku, já jsem už teď vašimi výsledky nadšený. Budete skvělou agentkou. Dobrá práce.“

Díky, pane,“ odpověděla.

Lee pokýval hlavou a odebral se promluvit si s jedním z dalších instruktorů. Když potom všichni opouštěli dům, Harry přišel k Mackenzie. Jeho obličej byl stále ještě trochu pokřivený

bolestí.

“Výborně,” řekl. “Bolí o to o mnoho méně, když si člověk pomyslí, že osoba, kvůli které to schytal, je tak výjimečně pěkná.”

Mackenzie po něm loupla očima a zastrčila pistoli k pasu. “Lichotky jsou k ničemu,” odpověděla. “Řekněme, že tě nikam nedostanou.”

“Já vím,” reagoval Harry. “Ale třeba mi vykoledují aspoň skleničku?”

Usmála se. “Když to zaplatíš.”

“No jo, zaplatím,” souhlasil. “Nechci, abys mi zase nakopala zadek.”

Opustili budovu a znovu se ocitli na dešti. Teď, když už cvičení skončilo, byl téměř osvěžující. Kolem postávalo několik vyhlášených agentů-instruktorů, všechno bylo pro dnešek skončeno a Mackenzie si konečně dopřála ten luxus, být na sebe za odvedený výkon pyšná.

Během jedenácti týdnů úspěšně prošla většinou výcviku, který se odehrával v učebnách. Zbývalo dalších devět do dokončení kurzu a konečně získání vytouženého titulu agent FBI.

Poslední dobou často přemýšlela, proč tehdy v Nebrasce váhala tak dlouho. Když ji Ellington doporučil na akademii, získala tím divokou kartu, zlatou vstupenku. Jediné, co musela udělat, bylo překonat se a vykročit za hranice vlastního pohodlí. Nakonec se zbavila staré práce, přítele, domova...a začala zcela nový život.

Pomyslela na nekonečné roviny, poseté kukuřičnými poli a neskutečně modré nebe, rozkládající se od obzoru k obzoru. Pomyslela na všechno, co nechala za sebou. Ta krajina měla svůj specifický půvab, ale pro ni zároveň byla i vězením.

Už to bylo pryč.

Teď byla volná a nezbylo už nic, co by jí házelo klacky pod nohy.

*

Zbytek jejího výcvikového dne pokračoval fyzickým cvičením: kliky, sprinty, shyby, další sprinty a nakonec vzpírání činek. Během prvních dní na akademii tuhle část tréninku nenáviděla. Jenže po čase si její tělo přivyklo a nakonec si o fyzickou námahu začalo samo říkat.

Všechno se tu dělalo rychle a precizně. Teď udělala padesát kliků tak rychle, že její svaly ani neměly šanci podat zprávu o bolesti. Teprve, když zamířila k opičí dráze, pod níž se rozkládalo bahnité jezírko, pocítila přival energie v tricepsech. S každodenním tréninkem tohoto typu si Mackenzie brzy navykla mít pocit, že na sobě opravdu pracuje teprve ve chvíli, kdy se její ruce i nohy třásly námahou a před očima se jí dělaly mžitky.

V její jednotce bylo celkem šedesát rekrutů, z toho pouhých devět žen. To však Mackenzie nijak neobtěžovalo. Nejspíše i proto, že měla z předchozího působiště v Nebrasce zkušenosti s velmi podobným složením kolektivu. Jednoduše sklonila hlavu a pracovala na svých schopnostech nejlépe, jak mohla. Nemusela přitom být ani příliš namyšlená, když sama sobě přiznávala, že

ty schopnosti jsou opravdu výjimečné.

Když instruktor oznámil časy na posledním okruhu - byla to dvě míle dlouhá štreka lesem plná bahna - rozešla se třída každý po svém. Mackenzie si, na rozdíl o nich sedla na jednu z laviček opodál a začala si protahovat nohy. Toho dne už na ni nečekalo nic důležitého a ona byla stále ještě plná energie z podařené honičky v Hogan Alley, a tak se rozhodla, že si dá ještě jedno kolečko.

I když bylo těžké si to přiznat, stala se jednou z těch lidí, kteří rádi běhali. I když se nedalo říci, že by se chystala na nějaký maraton nebo jiný závod, naučila se jednoduše oceňovat běžecký proces jako takový. Často si nacházela čas na běhání i mimo běžecké tréninky. Běhala po lesních cestách kolem kampusu akademie, který ležel zhruba šest mil od velitelství FBI a asi tak osm dalších od jejího nového bytu v Quanticu.

V cvičebním tílku promočeném potem a tváří rudou od námahy zakončila svůj den finálním sprintem kolem překážkové pasáže, nechávajíc všechno bahno, klády a sítě zase odpočinout na zítra. Za běhu si však povšimla dvou mužů, kteří si ji nezávisle na sobě prohlíželi. Jejich pohledy nebyly ani tak vilné, jako spíše obdivné. Jí to ještě pomohlo přidat do kroku.

Popravdě řečeno, pár vilných pohledů tu a tam jí nijak nevadilo. Nové tělo, které si vypracovala do pružnosti a síly zároveň, si obdiv zaslouhovalo. Bylo vlastně docela zvláštní cítit se tak silně, ale bylo to něco, na co si člověk velice snadno zvyknul. Věděla, že Harry Dougan jí v tomto ohledu dokáže ocenit také.

Zatím nikdy nic neřekl, ale i kdyby to udělal, Mackenzie si nebyla vůbec jistá, jak by mu odpověděla.

Když zakončila svůj závěrečný běh, nemohlo to být více než dvě míle, dala si v nedaleké budově s šatnami a tělocvičnami sprchu a v automatu si koupila pytlík sušenek. Zbytek dne měla volný. Celé čtyři hodiny času, než se vrátí do tělocvičny na běžecký pás - další malý osobní zvyk, který si osvojila, jen aby se udržovala o krok před ostatními.

Co si ale počít se zbytkem dne? Možná, že by mohla konečně dovybalit svoje věci. V jejím bytě stále ještě čekalo šest krabic, ze kterých zatím ani nestrhala lepící pásku. To bylo ono. To je rozumně strávený čas. Přemýšlela také, co Harry asi tak chystá a jestli jeho pozvání na drink vydrží. Mluvil vůbec o dnešku?

Kromě toho navíc myslela i na to, co asi právě dělá agent Ellington.

Několikrát se s ním už měla setkat, ale nikdy k tomu nakonec nedošlo - nejspíš pro dobro všech a její obzvláště. Vůbec by jí nevadilo, kdyby měla prožít zbytek života bez připomínky toho trapasu, kterého se před Ellingtonem v Nebrasce dopustila.

Zamířila k autu a nadále si lámala hlavu tím, jak nejlépe využít volné odpoledne. Když o chvíli později vložila klíček do zapalování, tu ve zpětném zrcátku spatřila tvář známé, která zrovna probíhala kolem. Byla to také agentka ve výcviku, její jméno bylo Colby Stinsonová a když Mackenzie zahlédla, usmála se na ni. Doběhla k autu s takovou energií, až Mackenzie usoudila, že Colby svůj trénink právě začíná a ne končí.

„Ahojky,” řekla Colby. „Utekli ti?”

„Ne, už mám odběháno, ale dala jsem si ještě extra kolečko.”

„No jistě.”

„Co to má znamenat?” zeptala se Mackenzie. S Colby se znaly už docela dobře, ale bylo by přehnané říci, že jsou kamarádkami. Mackenzie si nikdy nebyla jistá, kdy si Colby dělá legraci a kdy se do ní naváží.

„To znamená, že jsi super snaživá a pořád chceš být lepší,” odpověděla Colby.

„Vinna.”

„Takže, co to tady děláš?” pokračovala Colby a prstem přitom ukázala na pytlík keksů v Mackenziině ruce. „Tohle je oběd?”

„Přesně tak,” odpověděla. „Smutné, že?”

„Tak trochu. Co takhle dát si něco společně? Já bych si dala pizzu.”

Mackenzie to slovo znělo rovněž lákavě. Jenže opravdu se jí nechtělo nutit se kvůli tomu do řečí o ničem, obzvláště s dívkou, která měla tendenci v jednom kuse sklouzávat k drbům. Na druhou stranu si ale také uvědomovala, že by měla v životě mít víc, než jenom trénink, další trénink a zašívání se na bytě.

„Dobrá, pojďme na to,” odpověděla nahlas.

Bylo to vlastně takové malé vítězství - vystoupení z vlastní komfortní zóny a pokus udělat si na tom novém místě, v té nové kapitole jejího života, pár přátel. S každým podobným krokem

se před ní otvíraly nové prázdné listy možností a ona se nemohla dočkat, až bude moci začít doopravdy psát.

*

Donnieho pizzérie byla jenom zpola zaplněná, protože nejhorší návaly z doby přes oběd už stačily opadnout. Mackenzie s Colby si zabraly jeden ze zadních stolů a objednaly pizzu. Mackenzie se posadila a natáhla své bolavé nohy, ale přesto nedokázala být uvolněná dlouho.

Colby se k ní naklonila blíže a povzdechla si. „Dobrá, takže, můžeme si nalít čistého vína?“

„Oni tu mají víno?“ zeptala se Mackenzie.

„Mají,“ odpověděla Colby. „Ale je úplně černé a většinu času se tváří tajemně.“

„Fajn,“ řekla Mackenzie. „Mohla bys mi vysvětlit, o čem to mluvíš? A proč teď a ne nikdy předtím?“

„Nikdy jsem ti nepověděla, že hned od prvního dne, kdy ses objevila na akademii, všichni věděli, kdo jsi. Všichni. Hodně se o tom mluvilo, a proto jsem ti to nechtěla říkat hned. Nevěděla jsem, jak o tom vlastně začít.“

„O čem se mluvilo?“ zeptala se Mackenzie, ale ve skutečnosti už tušila, o co půjde.

„Důležité části jsou o Strašákovém zabijákovi a vzrůstem malé dámě, která ho zašila. Ta dáma byla tak dobrá, že si jí FBI přetáhla až z Nebrasky.“

„To je dost přehnaná verze toho, co se stalo, ale ano... je to tak. Řekla jsi ale důležité části. Co je tedy ten zbytek?“

Colby se nepokojně ošila. Nervózně si vrátila pramen hnědých vlasů za ucho a pokračovala. „No, říkalo se, že ve skutečnosti jeden z agentů zařídil, aby ses sem dostala. A...inu, tohle prostředí je spíš mužského ražení, takže si určitě dovedeš představit, jak se ty zvěsti vyvíjely dál.”

Mackenzie obrátila oči v sloup, aby tím zakryla vlastní ponížení. Nikdy nepřestala dumat nad tím jaké pomluvy mohly o ní a Ellingtonovi asi kolovat, protože on skutečně byl agentem, díky kterému dostala u FBI svou šanci.

„Promiň,” řekla Colby. „Neměla jsem o tom vůbec začínat, co?”

Mackenzie pokrčila rameny. „To je v pohodě. Každý máme nějaký příběh.”

Colby si asi uvědomila, že toho řekla až příliš, a tak se nervózně zadívala na stůl a začala usrkovat ze své koly. „Promiň,” řekla jemně. „Jen jsem myslela, že bys to měla vědět. Jsi první opravdová kamarádka, kterou tu mám, a tak jsem chtěla být jenom upřímná.”

„Nic se neděje,” řekla Mackenzie.

„Ale my jsme v pohodě, ne?” zeptala se Colby.

„Jo. Co kdybysme ale nahodili nějaké jiné téma hovoru?”

„No to je snadný,” řekla Colby. „Pověz mi o tobě a Harrym.”

„Harrym Douganovi?” zeptala se Mackenzie.

„Přesně tak. Ten budoucí agent, který tě svlíká očima

pokaždý, když se ocitnete v jedné místnosti.”

“Není o čem mluvit.”

Colby se usmála a zakoulela očima. “Když to říkáš.”

“Ne, vážně. Není můj typ.”

“Možná, že taky nejsi jeho typ,” upozornila ji Colby.

“Možná, že tě prostě jenom chce vidět nahou. Tak mě napadá... na jaký typ ty vlastně jsi? Hluboký a psychologický, řekla bych.”

“Proč myslíš?” zeptala se Mackenzie.

“Kvůli tvým zájmům a tendenci excelovat v profilovacích kurzech a scénářích.”

“Myslím, že to je běžný předsudek o lidech, kteří se zajímají o profilování,” odpověděla Mackenzie. “Pokud potřebuješ důkaz, můžu jmenovat minimálně tři stárnoucí muže sloužící u státní policie v Nebrasce.”

Další konverzace se týkala běžných témat - školy, instruktorů a tak podobně. Mackenzie však celou dobu uvnitř zuřila. Ty řeči, které Colby zmínila, byly přesně tím důvodem, proč se Mackenzie s nikým moc nestýkala. Nesnažila se dělat si přátele - což jí mělo poskytnout spoustu času zařídit si nový byt.

A potom tu byl ještě Ellington sám... muž, který jednou přišel do Nebrasky a změnil jí život. Znělo to sice trochu jako klišé, ale bylo to přesně to, co se stalo. A fakt, že jej ani teď ještě nedokázala úplně pustit z hlavy, na tom nic moc neměnil.

I teď, když si s Colby povídaly poté, co dokončily oběd, přemýšlela, co asi Ellington asi dělá. Napadlo ji také, co

by nejspíše teď dělala ona sama, kdyby tehdy nepřiletěl do Nebrasky pomoci s jejím případem Strašákového vraha. Nebyla to nijak vábná představa: nejspíše by pořád ještě jezdila po těch nekonečně rovných silnicích, ohraničených nebem a kukuřičnými poli. Nejspíše by byla v týmu s nějakým dalším šovinistickým blbcem, který by byl mladší a ještě tvrdohlavější, než její předchozí parták Porter.

Ne, Nebraska jí nechyběla. Nestýskalo se jí po denních povinnostech ve službě a už vůbec jí nechyběla tamní myšlenková atmosféra. Co jí naopak scházelo, byl fakt, že někam patřila. Ba co více, mezi svými kolegy patřila mezi elitu. O Quanticu se to říci nedalo. Byla tu obrovská konkurence a ona bude muset ještě hodně bojovat, aby se udržela na předních příčkách.

Naštěstí byla připravená na všechny výzvy a Strašákového vraha, stejně jako život spojený s místem, kde případ tehdy vyšetřovala, si opravdu přála nechat za sebou.

Jen kdyby ji ještě přestaly sužovat ty noční můry.

KAPITOLA DRUHÁ

Následující ráno začalo velmi brzy a zostra cvičením se zbraněmi, což bylo něco, v čem začínala být Mackenzie rovněž docela dobrá. Téměř odjakživa měla dobrou mušku, ale s precizními instrukcemi a obklopena dvaadvaceti dalšími skvělými střelci ze třídy, se vybičovala k výjimečnosti. Pořád ještě měla v oblibě Sig Sauer, který používala v Nebrasce a ke svému milému překvapení zjistila, že Glock, který se používal

tady na akademii, nebyl příliš rozdílný.

Dívala se na papírový terč na druhém konci uzavřené střelnice. Dlouhý kus papíru visel na pohyblivém držáku dobrých dvacet yardů od ní. Zamířila, třikrát v rychlém sledu vystřelila a sklopila zbraň. Zpětný ráz výstřelů vibroval jejími pažemi a byl jako zvláštní typ vzrušení, které se již dávno naučila mít ráda.

Když se na druhé straně místnosti rozsvítilo zelené světlo, zmáčkla knoflík na malém panelu před sebou, aby si přiblížila cíl. Stojan se vydal po kolejnici kupředu, a jak se přiblížil, Mackenzie spatřila tři zásahy. Na bílém papíře byl znázorněn černý obrys mužské postavy od pasu nahoru. Dvě z jejích střel se zakously do hrudi, zatímco třetí škrtila o rameno. Byly to dobré rány (i když ne perfektní) a, i když ji mrzely ty rány do hrudi, přesto věděla, že je tenhle výsledek mnohem lepší, než jakých dosahovala, když tu střílela poprvé.

Jedenáct týdnů. Už tu byla jedenáct týdnů a pořád se měla co učit. Zásahy do hrudi terče se jí nelíbily, protože by byly smrtelné. Její trénink po ní však vyžadoval, aby cíl pouze zneškodnila a ne zabila, a to i za těch nejhorších podmínek.

Přesto se však její instinkt zlepšoval. Nakonec se na papírový terč usmála a podívala se znovu na kontrolní panel, na kterém byla položená krabička s další municí. Znovu nabila svůj Glock a zmáčkla knoflík ovládní, aby si vyvolala další cíl. Tenhle si nastavila na dvacet pět yardů.

Chvíli čekala, až se červené světlo na panelu změní zpět na zelené a potom se otočila zády. Zhluboka se nadechla a s

výdechem se otočila kolem vlastní osy, zamířila a rychle vypálila další tři rány.

Těsně pod ramenem postavy na terči se objevila rovná linka tří otvorů.

Mnohem lepší, pomyslela si Mackenzie.

Konečně spokojená si sundala ochranné brýle, uklidila svou střeleckou pozici a potom zmáčkla další knoflík, který jí přivezl cíl zpátky k posouzení. Tentokrát si jej nechala dovézt až k sobě, sundala jej z držáku, složila a opatrně vložila do malého batohu, který s sebou nosila prakticky všude.

Zvykla si chodit na střelnici ve svém volném čase, aby se zlepšila, protože jí přišlo, že za mnohými dalšími z její třídy trochu zaostává. Byla jednou z nejstarších a už od počátku se o ní šířily různé povídačky – o tom, jak byla zrekrutována z nějaké mizerné malé stanice kdesi v Nebrasce poté, co zatkla obávaného masového vraha. Co se střelby týkalo, byla zhruba někde v třídním průměru, což bylo hluboko pod Mackenziinými ambicemi. Na konci výcviku na akademii chtěla patřit samozřejmě mezi nejlepší.

Musela ostatním ukázat, že tu není náhodou. Že si svoji pozici u FBI zaslouží.

*

Po střelnici se vydala na poslední hodinu, která se odehrávala v učebně. Byla to psychologie, vyučovaná Samuelem McClarrenem. Byl to šestašedesátiletý bývalý agent a autor bestsellerů, který získal šest literárních cen od New York Times.

Jeho knihy byly o psychologických profilech těch nejhorších sériových vrahů za poslední sto let. Mackenzie je přečetla všechny a jeho lekce by dokázala poslouchat celé dny. Byl to její jednoznačně nejoblíbenější předmět, i když si zástupce ředitele akademie zprvu myslel, že jej Mackenzie nebude, vzhledem ke své profesionální minulosti, ani potřebovat. Nakonec si jej musela sama vyžádat.

Jako obvykle byla v učebně jako jedna z prvních a posadila se do druhé řady. Připravila si sešit na poznámky a pero, zatímco pár ostatních příchozích si začalo připravovat svoje MacBooky. Nemusela čekat nijak dlouho a Samuel McClarren vystoupil na pódium. Třída se nakonec zaplnila dvačtyřiceti posluchači, z nichž každý od samého počátku očima visel na učitelových rtech a hltal každé jeho slovo.

“Včera jsme si prošli psychologické pochody, které přiměly Eda Geina vraždit. Nic pro slabé žaludky,” řekl McClarren. “Jenže dnes to nebude o moc lepší, protože se podíváme na mnohdy podceňovanou, ale přesto neuvěřitelně pokřivenou mysl Johna Wayne Gacyho. Dvacet šest známých obětí zabitých udušením po použití medicínského škrtidla. Ze sklepa svého domu potom oběti vynášel ven k řece Des Plaines, kde se jich na mnoha různých místech zbavoval. Potom je tu samozřejmě to, co napadne většinu lidí, když uslyší jeho jméno – klaun. Ve své podstatě je Gacyho případ psychopatologickým průlomem.”

Výuka pokračovala v podobném duchu dál. McClarren mluvil

a mluvil, zatímco studenti si zuřivě dělali poznámky. Hodina a patnáct minut jako obvykle utekla až příliš rychle a Mackenzie na jejím konci zjistila, že chce vědět více. Tu a tam ji McClarrenovy hodiny připomínaly momenty z honu na Strašákového zabijáka, obzvláště na místa, kde se pokoušela proniknout do vrahova myšlení. Odjakživa měla pro vcítění se do zločince talent, ale raději to držela pod pokličkou. Čas od času ji morbidita takového uvažování dokonce samotnou děsila, a tak bylo lepší, příliš tomu nepropadat.

Když hodina skončila, Mackenzie si sbalila věci a vydala se ke dveřím. Pořád ještě přemýšlela o učitelových slovech, když procházela kolem sedaček, a tak si ani nevšimla muže, jenž stanul ve dveřích. Kdyby na ni nezavolal jménem, nejspíše by jej ignorovala úplně.

“Mackenzie! Hej, počkejte.”

Zastavila se při zvuku vlastního jména, otočila se a v malém davu studentů, proudících ven z učebny, spatřila známou tvář.

Přišel za ní agent Ellington. Bylo to takové překvapení, že se na moment doslova zastavila a přemýšlela, co tu ten člověk může chtít. Když se přestala hýbat, Ellington se usmál a rychle jí vykročil vstříc. V patách mu kráčel další muž.

“Agente Ellingtone,” řekla Mackenzie. “Jak se máte?”

“Mám se fajn,” odpověděl. “A vy?”

“Velmi dobře. Co tu děláte? Chcete si zopakovat výcvik?” pokračovala ve snaze znít alespoň trochu vtipně.

“Ne, to bohužel ne,” řekl Ellington. Znovu se na ni přitom usmál, čímž jí živě připomenul, proč to před čtvrt rokem zkusila a nakonec se ztrapnila. Ellington posunkem ukázal na muže za sebou a pokračoval. “Mackenzie Whiteová, rád bych vás seznámil se zvláštním agentem Bryersem.”

Bryes přistoupil blíže a podal jí ruku. Mackenzie mu stiskla pravici a na kratičký moment si jej prohlédla. Mohlo mu být zhruba padesát let. Knír, který si pěstoval, byl již většinou šedivý a modré oči nad ním působily velmi přátelsky. Ihned poznala, že to bude člověk jemného chování, nejspíše jeden z těch jižanských džentlmenů, o kterých slýchala, když se přistěhovala do Virginie.

“Rád vás poznávám,” řekl.

Jakmile bylo představovacímu protokolu učiněno zadost, Ellington se okamžitě vrátil ke svému obvyklému věcnému tónu. “Máte teď něco, Mackenzie?”

“Přímo teď nic,” odpověděla.

“Pokud byste měla minutku, agent Bryers a já bychom si s vámi rádi o něčem promluvili.”

Mackenzie spatřila malý záchvěv pochybností, jenž se přelil přes Bryersovu tvář, když to Ellington pověděl. Bryers vlastně obecně působil ne zcela ve své kůži. Možná, že proto vypadal tak plaše.

“Jasně,” odpověděla.

“Pojďme tedy,” řekl Ellington a posunkem ruky naznačil k malé otevřené studovně přes chodbu.

„Koupím vám kávu.“

Mackenzie si vzpomněla na chvíli, kdy o ni Ellington naposledy projevoval takový zájem. Přivedlo ji to v konečném důsledku sem, kde se už už mohla stát agentkou FBI a žít vlastní sen s tím vším kolem. Vyslyšet jeho nabídku se zdálo jako ten nejlepší možný nápad. Učinila tak tedy. Po cestě se několikrát podívala na agenta Bryerse a přemýšlela, proč vypadá tak zaraženě.

*

„Takže už jste pěkně blízko, že?“ zeptal se Ellington, když si všichni tři sedli nad kelímky s kávou, které Ellington koupil v přilehlé maličké kavárničce.

„Zbývá osm týdnů,“ odpověděla.

„Protiteroristické operace, patnáct hodin simulací a zhruba dvanáct hodin na střelnici, že?“ zeptal se dále.

„Jak tohle můžete vědět?“ zeptala se Mackenzie trochu ostražitě.

Ellington jenom pokrčil rameny a ušklíbl se. „Mým novým koníčkem je sledovat váš postup od chvíle, co jste sem dorazila. Byl jsem to já, kdo vás doporučil, a tak za vás nesu určitou zodpovědnost. Zatím děláte dojem na všechny, u kterých to má smysl. Všechno se v tomto bodě zdá být jenom jako formalita. Ledaže byste něco sakra podělala v těch nadcházejících osmi týdnech, ale jinak myslím mohu říci, že máte přijetí v kapse.“

Zhluboka se nadechl, jako kdyby se připravoval říci něco

důležitého.

“Což mě přivádí k záležitosti, o které jsem s vámi chtěl mluvit. Agent Bryers momentálně zažívá trochu těžkosti a vy byste mu mohla být nápomocna. Nejlepší však bude, když vám to objasní sám.“

Bryers i nadále působil nejistě. Dokonce se ještě napil, položil hrnek na stůl a pár okamžiků zůstal zticha, než se odhodlal promluvit.

“Tedy, agent Ellington řekl, že děláte dojem na lidi, na kterých záleží. Já jsem za poslední dva dny slyšel vaše jméno hned třikrát.“

“V jaké souvislosti?“ zeptala se trochu nervózně.

“Momentálně dělám na jednom případě s kolegou, který po třinácti letech společné práce bude agenturu opouštět,“ začal Bryers vysvětlovat. “Už mu stejně táhne na důchod, takže to ani není žádné velké překvapení. Mám toho člověka rád jako vlastního bratra, ale už toho na něj bylo moc. Za dvacet osm let, po která pracoval pro FBI, toho hodně viděl a nechce si přidávat další noční mŕu, která ho bude pronásledovat do důchodu. Tím vlastně vzniká místo pro nového parťáka, jenž by šel v jeho stopách. Není to permanentní pozice – jenom na tak dlouho, než se podaří vyřešit náš současný případ.“

Mackenzie cítila, jak se jí zmocňuje vzrušení, ale věděla, že na sobě nesmí nechat nic znát. “Takže proto se objevilo moje jméno?“ zeptala se pokud možno klidně.

“Přesně tak,“ odpověděl Bryers.

“Ale vždyť tu jistě musí být spousta zkušenějších agentů, kteří by to zastali lépe než já.”

“Nejspíše tu jsou papírově vhodnější kandidáti,” řekl Ellington věcně. “Jenže tenhle případ se shoduje s případem Strašákového vraha v mnohem více než jenom pár detailech. To a fakt, že jste tu všude chválena, nás přimělo k názoru, že pro tu pozici budete perfektní.”

“Ale já ještě ani nejsem agent,” namítla Mackenzie. “Chci říci, můžete si dovolit čekat s něčím takovým celých osm týdnů?”

“Čekat vůbec nehodláme,” řekl Ellington. “A abych to řekl trochu slavnostněji, tohle není zrovna něco, co by agentura nabízela jenom tak někomu. Nebál bych se říci, že kdokoliv ze třídy, ze které jste právě odešla, by za podobnou příležitost byl schopen zabít. Je to velice neortodoxní postup a je tu pár lidí na důležitých pozicích, kteří mají rozdílný názor.”

“Přijde mi to...neetické,” řekla Mackenzie.

“To zcela jistě je,” řekl Ellington. “Dokonce je to technicky vzato i ilegální. Jenže my jednoduše nemůžeme přehlížet podobnost mezi tímto případem a tím, který jste vyřešila v Nebrasce. Máme na výběr mezi tím dostat vás na případ pod rukou a hned, anebo čekat další tři nebo čtyři dny a doufat, že se podaří agentu Bryersovi přidělit nového parťáka. Jenže čas je v tomhle případě to nejcennější.”

Mackenzie takovou příležitost samozřejmě chtěla popadnout za pačesy, ale bylo to hrozně narychlo. Přišlo jí to zbrklé.

„Mám čas si to promyslet?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl Ellington. „Ve skutečnosti pošlu hned po této schůzce složku s veškerou dokumentací do vašeho bytu a dám vám pár hodin na to, abyste si všechno pročetla, a večer vám zavolám pro finální odpověď. Ale, Mackenzie...silně vám doporučuji, to vzít.“

Věděla, že to udělá, ale nechtěla vypadat příliš dychtivě, nebo snad dokonce namyšleně. Navíc začínala být pořádně nervózní. Tohle byla ohromná věc. A to, že tak zkušený agent jako Bryers žádal o její pomoc...to bylo jednoduše úžasné.

„Povím vám to nejdůležitější,“ řekl Bryers, přičemž se mírně naklonil přes stůl a dokonce ztlumil hlas. „Zatím máme dvě těla, která se objevila na stejné skládce odpadků. Obě patřila mladým ženám – jedné bylo dvacet dva a druhé devatenáct. Byly nalezeny nahé a jejich těla byla pokryta modřinami. To nejnovější neslo známky obtěžování, ale nenašly se žádné stopy tělních tekutin. Mezi oběma nálezy je zhruba dva a půl měsíce prodleva, ale fakt, že byly objeveny na stejné skládce a se stejnými zraněními...“

„Není to náhoda,“ řekla Mackenzie zamyšleně.

„Ne, pravděpodobně ne,“ reagoval Bryers. „Takže mi povězte...předstírejte, že je to váš případ. Zrovna vám jej předali. Co by byla první věc, kterou byste udělala?“

Mackenzie měla odpověď za méně než tři vteřiny. Když ji poté pověděla nahlas, cítila, že je to správně. Jestli ještě před

chvilí váhala, zda to nemá celé odmítnout, s tou odpovědí veškeré její pochybnosti zmizely.

„Začala bych na té skládce,“ řekla. „Chtěla bych to místo vidět svýma vlastníma očima. Potom bych si šla promluvit s rodinami obětí. Byla některá z nich vdaná?“

„Ta dvaadvacetiletá,“ odpověděl Ellington. „Byla vdaná šestnáct měsíců.“

„Dobrá,“ pokračovala Mackenzie. „Začala bych tedy na skládce a potom si šla promluvit s jejím manželem.“

Oba agenti si vyměnili významné pohledy. Ellington potom přikývl a zabubnoval prsty na stole. „Jdete do toho?“

„Jdu,“ odpověděla Mackenzie. Jednoduše už nedokázala své vzrušení držet nadále na uzdě.

„Skvěle,“ řekl Bryers. Sáhl do kapsy a poslal jí přes stůl svazek klíčů. „Času není nazbyt. Musíme vyrazit.“

KAPITOLA TŘETÍ

Když dorazili na skládku, bylo 13:35. Teplota blížící se osmdesáti pěti stupňům Fahrenheita jenom podpořila smrad, jenž se tam rozléhal. Mouchy, hodující na zbytcích, byly tak hlasité, že připomínaly jako podivnou bizarní hudbu. Mackenzie řídila, zatímco Bryers seděl na sedadle spolujezdce a krmil ji všemožnými detaily o případu.

V okamžiku, kdy vystupovali z auta a blížili se ke skládce, si Mackenzie povšimla, jak silně je Bryers nervózní. Byl to typický člověk, pro něhož byla pravidla nade vše. Neřekl jí o tom sice

nic, ale bylo vidět, že je velmi nesvůj z toho, že je tam Mackenzie s ním, i přes fakt, že ti nad ním o tom v podstatě věděli a tajně vše schválili. Z jeho pohybů a pohledů bylo jasné, že mu to ke klidu nestačí.

Mackenzie kráčela pomalu, zatímco Bryers se energicky přiblížil k velkým zeleným kontejnerům. Šel k nim s takovou samozřejmostí, jako kdyby tu pracoval. Mackenzie si musela připomenout, že tu už předtím byl. Věděl, co může očekávat, což jí přimělo cítit se jako nováček – kterým ale koneckonců i byla.

Na chvíli se zastavila, aby si celé to místo mohla prohlédnout. Takhle pozorně asi ještě nikdy žádnou skládku nezkoumala. Oblast, ve které teď s Bryersem stáli – a kam ještě bylo možné zajet autem – nebyla opravdu ničím jiným než skládkou. Stálo tam šest velkých kontejnerů plných odpadků, mezi nimiž skomírala sem tam nějaká vegetace. Za kontejnery byla poměrně velká oblast s odpadky, které se nakládaly na nákladní vozy. Kolem kontejnerů vedla místy prašná a místy vcelku dobře vyspravená cesta, na jejímž konci se tyčila vysoká hora dalších odpadků. Místo, kde s Bryersem teď stáli, byla v podstatě na jejím úpatí a nebylo z něj vidět, kam se cesta vine dál. Jednoduše se ztrácela za ohybem, aby se propletla celým pozemkem skládky a nakonec vyplivla řidiče na její druhé straně, kde se mohl opět napojit na silnici.

Mackenzie si prohlížela zem. Tam, kde stála, nebylo na zemi nic víc než špína, jež tu a tam ustupovala štěrku a dále dehtovým skvrnám kolem kontejnerů. Mackenzie stála na štěrku a dívala

se na otisky pneumatik, které tu za sebou zanechávaly velké nákladní vozy. Jejich stopy se všemožně křížily a bylo jich tolik, že bylo zhora nemožné sledovat delší dobu kteroukoliv z nich. Poslední dobou bylo navíc horko a sucho. Naposledy přešlo zhruba před týdnem a to bylo stejně jenom pár kapek. Vyprahlá země jakýkoliv pokus o sledování stopy podkopávala ještě více.

Mackenzie usoudila, že získat tu nějaké otisky bot nebo čehokoliv užitečného, je v současné situaci zhora nemožné, a tak se přidala k Bryersovi u kontejnerů.

„V tomhle bylo nalezeno tělo,“ řekl agent. „Forenzní už sebrali vzorky krve a sejmuli otisky prstů. Jméno zavražděné bylo Susan Kellermanová, dva a dvacet let, trvalé bydliště v Georgetownu.“

Mackenzie přikývla, ale ani teď nic neřekla. Dívala se na skládku a přemýšlela, jak to celé uchopit. Teď pracovala pro FBI, a tak si snad mohla dovolit přeskočit pár úvodních kroků a neplýtvat časem na věcech, které jsou zřejmé na první pohled. Ti, kteří tu byli před ní – nejspíše včetně Bryerse – už mravenčí práci udělali. Mackenzie se namísto toho pokusí zaměřit na věci nezřetelné... takové, které mohly zůstat dosud přehlédnuty.

Po zhruba minutě rozhlížení se v nejbližším okolí nabyla dojmu, že zjistila vše, co se dalo zjistit. Nebylo toho mnoho.

„Povězte mi,“ řekl Bryers. „Co signalizuje vrahovo rozhodnutí zbavit se těch těl právě tady?“

„Nemyslím si, že zvolil skládku z pohodlnosti,“ odpověděla Mackenzie. „Myslím, že se snaží především

zůstat v utajení. Nechává tu ta těla, protože se jich chce zbavit. Řekla bych, že možná i žije poblíž...ne více než třicet mil. Nemyslím si, že by jel delší vzdálenost jenom proto, aby se zbavil těla na skládce...obzvláště ne v noci.“

„Proč hraje noc roli?“ zeptal se Bryers.

Mackenzie věděla, že ji zkouší, ale nijak ji to neznepokojovalo. Tohle byla ohromná příležitost, a tak trochu šťourání snese.

„Protože jindy, než v noci, ani přijít nemohl. Těžko by se tu mohl zbavovat mrtvoly za bílého dne, když je všude kolem spousta lidí. To by bylo hloupé.“

„Takže myslíte, že je chytrý?“

„Ne nezbytně. Je opatrný. To není to samé jako chytrý.“

„Všiml jsem si, že jste se dívala po stopách pneumatik,“ pokračoval agent. „Zkoušeli jsme to, bezvýsledně. Je jich tu hrozně moc.“

„Ano, to by bylo skoro nemožné,“ odpověděla. „Samozřejmě, jak jsem řekla, předpokládám, že se těla zbavil po pár hodinách od vraždy. Pracujete se stejnou variantou, že?“

„Přesně tak.“

„Takže tady nebudou žádné stopy,“ shrnula to.

Bryers se usmál. „To je pravda,“ odpověděl. „Žádné stopy pneumatik. Možná ale otisky bot. Ne, že by na tom záleželo. I těch jsou tu kolem spousty.“

Mackenzie přikývla. Bylo jí trapně, že jí unikl tak jasný fakt. Ale alespoň to nasměrovalo její myšlení novým směrem.

“Určitě však nepřinesl to tělo na ramenou,” pokračovala zamyšleně. “Stopy jeho pneumatik někde být musejí. Ne tady, ale možná, že budou před branou. Můžeme zkusit porovnat stopy, které najdeme před branou s těmi tady kolem. Můžeme se i podívat po stopách kolem plotu, přes který to tělo nejspíš přehodil.”

“Je dobrý nápad,” řekl Bryers obdivně. “Detail, na který kluci z laborky už přišli, ale mně se ho předtím podařilo přehlédnout. Ano, máte pravdu. Musel nechat auto před branou. Takže pokud najdeme stopu, která se zastavuje u brány a potom se otáčí a odjíždí zase pryč, mohl by to být náš člověk.”

“Mohl,” řekla Mackenzie.

“Takže přemýšlíte o těch stopách, ale to není nic nového. Co vás ještě napadá?”

Nebyl neslušný, ani povýšený. To mohla z tónu jeho hlasu jasně vyčíst. Jednoduše se snažil ji motivovat k lepšímu výkonu.

“Můžeme zjistit, kolik aut tudy v určitý den projede?”

Přibližně jedenáct set,” odpověděl Bryers. “Přesto však, pokud dokážeme najít stopu, která přijíždí jenom k bráně a zastavuje se...”

“Mohl by to být začátek.”

“Doufáme v to,” řekl Bryers. “Máme na tom nasazený tým už od včerejšího odpoledne, ale pořád se jim

nepodařilo nic najít.“

„Mohu se tam podívat, jestli chcete,“ řekla Mackenzie.

„Na to zapomeňte,“ řekl Bryers. „Teď pracujete pro FBI, slečno Whiteová. Nezdržujte se někde, kde už pracuje jiné oddělení, které to navíc dokáže dělat lépe než vy.“

Mackenzie se zadívala zpátky do ohromného kontejneru a snažila se v obrysech pokroucených odpadků něco vykoukat. Ještě nedávno tu leželo tělo mladé ženy, bylo nahé a pomlácené. Byla odhozena na stejném místě, kde se lidé zbavovali věcí, jež už nepotřebovali. Možná, že se vrah snažil naznačit, že ženy, které zabil, nebyly o mnoho lepší, než běžný domácí odpad.

Téměř si přála být tam, kde Bryers a jeho partner s jednou nohou v důchodu začínali. Možná, že by toho tehdy dokázala odhalit více. Možná, že tehdy by byla schopná Bryerse přivést k podezřelému mnohem blíže. Jenže teď se nezmohla na nic více, než už dávno prověřované teorie o otiscích pneumatik.

Vrátila se zpátky k Bryersovi, který jenom tak stál a díval se směrem ke vstupní bráně. Nejspíše jí dával čas na přemýšlení. Byla mu za to vděčná, ale na druhou stranu jí to i připomínalo, jak moc zelená pořád ještě je.

Začala kráčet podél drátěného plotu, jenž obkružoval skládku. Začala u brány, kudy vjížděly nákladáky a pokračovala doleva. Podívala se do trávy kolem základny plotu, když tu ji napadlo něco dalšího.

On ten plot musel přelézt, pomyslela si.

Začala se plotu věnovat pozorněji. Nebyla si však jistá, co přesně hledá. Možná, že proužek odřené barvy na pletivu. Cokoliv, co tu najde, bude značně vachrlatá stopa, ale bude to alespoň něco.

Trvalo zhruba dvě minuty, než konečně objevila něco zajímavého. Bylo to tak titěrné, že si toho málem ani nevšimla. Když však přistoupila blíže, zjistila, že to může být lepší stopa, než jak se zprvu domnívala.

Ve výšce zhruba pěti stop a vzdálenosti dalších šesti od brány, visela na jednom z drátků bílá nitka. Látka samotná jim toho nejspíše mnoho nepoví, ale rozhodně označovala místo, na kterém se vyplatí hledat otisky prstů.

“Agente Bryersi?” řekla nahlas.

Přišel k ní pomalým krokem. Očividně si toho moc nesliboval. Když byl však blíže, spokojeně zamručel a podíval se na nit.

“Skvělá práce, Whiteová,” řekl.

“Prosím, stačí Mackenzie,” odpověděla.
“Mac, pokud se toho nebojíte.”

“Co si o tomhle myslíte?” vyhnul se reakci.

“Možná, že to nic není. Ale také to může být nit z oděvu někoho, kdo nedávno přelézal tenhle plot. Látka sama bude asi k ničemu, ale někde kolem by tu mohl být otisk nebo dva.”

“V autě máme malou soupravu na snímání otisků. Můžete pro ni skočit, zatímco já tohle nahlásím?”

“Jasně,” odpověděla a vydala se k autu.

Když se po chvilce vrátila zpátky, Bryers už ukončoval hovor. Všechno kolem toho muže se zdálo být rychlé a efektivní. To se jí na něm začínalo čím dál více líbit.

„Dobrá, Mac,“ řekl. „Podívejme se teď na stopu, kterou jste vymyslela dneska ráno. Manžel zavražděné bydlí zhruba dvacet minut odsud. Zajedeme tam?“

„Proč ne,“ odpověděla Mackenzie.

Vrátili se zpátky do auta a vyrazili ze stále ještě uzavřené skládky, nad níž kroužilo několik nenechavých ptáků, kteří celou situaci pozorně sledovali a čekali, jestli z toho všeho nakonec nebudou mít nějaký prospěch.

Caleb Kellerman už byl vyslechnut uniformovanou policií. Bydlel kousek za Georgetownem v hezkém dvoupatrovém domě. Mackenzie bylo smutno při pomyšlení, že manželé Kellermanovi byli svoji jenom něco málo přes rok, než byla jeho žena zavražděna. Než však vystoupila z auta, podařilo se jí smutek přetavit v odhodlání ten případ co nejrychleji vyřešit.

Dům, který nikdy nedostal šanci stát se opravdovým domovem, přemýšlela Mackenzie, zatímco kráčeli k domu. Velice smutné.

Vstoupili předním vchodem a prošli maličkou předsíní, jež vedla rovnou do obývacího pokoje. Mackenzie ihned po vstupu pocítila tísnivou osamělou atmosféru, která byla pro domy, kde zrovna někdo zemřel, typická. Dříve si myslela, že se na to dá časem zvyknout, ale po tolika letech u sboru už tomu nevěřila.

Bryers prohodil několik slov s uniformovanými policisty, kteří vypadali, že možnost být vystřídáni docela vítají. Když muži odešli, Bryers s Mackenzie vstoupili do obýváku. Caleb Kellerman vypadal neuvěřitelně mladě. S čistě oholenou tváří, tričkem s nápisem Five Finger Death Punch a kapsáčovými šortkami, mohl být snadno považován za teenagera. Mackenzie se však dokázala dívat za fyzický vzhled lidí a tak odhalila především ohromný smutek.

Podíval se na ně, ale nic neřekl. Bryers jemně kývnul na Mackenzie, aby jí naznačil, že se má Caleba ujmout. Se smíšenými pocity pohybujícími se mezi úlekem a polichocením z faktu, že se jí dostalo tak významné funkce, Mackenzie předstoupila kupředu. Napadlo jí, jestli jí Bryers opravdu tolik věří, anebo se jenom snaží ji dostat mimo její komfortní zónu.

“Pane Kellermane, já jsem agentka Whiteová a tohle je agent Bryers.” Na vteřinu se zarazila. Opravdu si právě přisvojila ten titul? Znělo to docela pěkně. Nakonec se rozhodla nechat to plavat. “Vím, že se právě potýkáte s ohromnou ztrátou a nehodlám ani předstírat, že plně chápu, čím si procházíte,” řekla. Snažila se přitom, aby její hlas zněl jemně, přátelsky, ale zároveň rozhodně. “Pokud však chceme najít člověka, který to má na svědomí, potřebujeme vaše odpovědi. Pomůžete nám?”

Caleb Kellerman přikývl. “Udělám, cokoliv bude v mých silách, aby se ten muž našel,” odpověděl. “Udělám cokoliv.”

Jeho hlas v sobě skrýval tolik vzteku, až si Mackenzie pomyslela, že bude nejspíše nutné Caleba poslat v příštích dnech k psychologovi. V jeho pohledu bylo znát silné rozrušení.

„První, co bych potřebovala vědět je, jestli Susan měla nějaké nepřátele...kohokoliv, s kým ji pojila jakákoliv rivalita.”

„Bylo tu pár holek z její střední, které jí občas dávaly zabrat na facebooku,” řekl Caleb. „Obvykle se ale hádaly kvůli politice. Žádná z nich by ale nic takového neudělala. Bylo to jenom takové online dohadování v komentářích, nic víc.”

„A co její práce?” položila Mackenzie další otázku. „Měla ji ráda?”

Caleb pokrčil rameny. Posadil se zpátky na gauč v pokusu trochu se uvolnit. Jeho tvář však byla nadále napjatá a v neustávajícím zamračení. „Svoji práci měla ráda asi jako každá, která vystudovala vysokou a potom dostala místo, jež nemá s její specializací nic společného. Zaplatilo to účty a bonusy, které tu a tam dostávala, byly docela pěkné. Pracovní doba ale stála za starou belu.”

„Znáte někoho, s kým pracovala?”

„Ne. Slýchal jsem o nich z vyprávění, když přišla domů, ale to je tak všechno.”

V tom okamžiku se do rozhovoru vložil Bryers. Jeho hlas zněl v tichosti domu velice rozdílně a jaksí temně. „Byla podomní prodavačka, že? Pracovala pro New You University, je to tak?”

„Ano. Už jsem policii dal číslo jejího nadřízeného.”

„Ano, naši lidé s ním už mluvili,” reagoval Bryers.

„To nic nepřinese,” řekl Caleb. „Nikdo z jejích spolupracovníků to neudělal. To můžu zaručit. Možná, že to bude znít hloupě, ale mám takový pocit. Všichni v její práci byli milí... všichni na jedné lodi, vzájemně se podporovali. Jsou to slušní lidé, víte?”

Na vteřinku se zarazil na hranici pláče, nakonec nad ním zvítězil a zahleděl se k podlaze, kde doufal nabrat nové síly. Potom se podíval zpátky na Mackenzie. Několik slz mu ale přece jenom skanulo po tváři.

„Dobrá, je tu tedy něco, o čem si myslíte, že by nás to mohlo přivést na správnou stopu?“ zeptal se Bryers.

„Nevím,” odpověděl Caleb. „Měla seznam klientů, které ten den chtěla navštívit, ale nikdo ho nemůže najít. Policie říkala, že je to nejspíš proto, že jej vrah našel a vyhodil.”

„To bude nejspíše pravda,” řekla Mackenzie.

„Já to pořád nemůžu pochopit,” pokračoval Caleb. „Přijde mi to nemožné. Čekám, že se každou minutu musí vrátit domů. Ten den, kdy umřela... začal úplně stejně jako jakýkoliv jiný. Políbila mě na tvář, když jsem se oblékal do práce a loučil se s ní. Potom odešla na autobus a to bylo všechno. To bylo naposledy, co jsem ji viděl.”

Mackenzie viděla, že se Caleb každou chvíli zhroutlí a, i když měla pocit, že by mu již měla dát pokoj, přesto si dovolila ještě jednu poslední otázku.

„Autobus?“ zeptala se.

“Ano, jezdila do kanceláře každý den autobusem. Linka 8-20 jezdí přímo tam a nikdy jí neujel. Naše auto se rozbilo už před dvěma měsíci.“

“Kde je ta zastávka?” zeptal se Bryers.

“O dva bloky dál,” odpověděl Caleb. “Je to jedna z těch malých se stříškou.“ Podíval se na Mackenzie a Bryerse a v jeho pohledu se objevila nejprve naděje a potom vztek. “Proč? Myslíte si, že je to důležité?”

“Těžko to můžeme vědět jistě,” odpověděla Mackenzie. “Ale dáme vám vědět. Díky za váš čas.“

“Samozřejmě,” řekl Caleb. “Hej... lidi?”

“Ano,” otočila se k němu Mackenzie.

“Už je to víc než tři dny, že? Tři dny, co jsem ji naposledy viděl a skoro celé dva od chvíle, kdy našli její tělo.“

“To je pravda,” přitakal Bryers tiše.

“Znamená to, že už je moc pozdě? Uteče ten parchant pryč?”

“Ne,” řekla Mackenzie rezolutně. Vyletělo jí to z pusy zcela automaticky a bez přemýšlení. Její další myšlenka už patřila pouze uvědomění, že právě před Bryersem udělala první chybu.

“Uděláme, co bude v našich silách,” odpověděl agent a jemně, avšak významně položil ruku na Mackenziino rameno. “Prosím, zavolejte nám, kdybyste si vzpomněl na cokoliv dalšího.“

S tím se dali na odchod. Mackenzie se otřásla, když uslyšela Calebův pláč zlomek vteřiny předtím, než se za nimi zavřely

dveře.

Ten zvuk s ní něco udělal...něco, co jí připomnělo domov. Naposled, kdy něco takového cítila, byla zpátky v Nebrasce v době, kdy byla zcela pohlcena prací na případu Strašákového vraha. Teď byla ta potřeba zase zpátky, a jak kráčela po cestě od dveří Caleba Kellermana, začínala si pomaloučku uvědomovat, že to začíná všechno na novo, a že se nedočká odpočinku, dokud toho vraha nechytí.

KAPITOLA ČTVRTÁ

“Tohle nemůžete,” řekl Bryers, když nasedli zpátky do auta. Tentokrát to byl on, kdo usedl za volant.

“Co nemůžu?”

Bryers si povzdechl a pokusil se vypadat spíše upřímně než káravě. “Já vím, že jste pravděpodobně v podobné situaci ještě nikdy nebyla, ale jednoduše nemůžete říct členům rodiny oběti, že vrah rozhodně neunikne. Nemůžete jim dát naději, když ani nevíte, odkud do případu píchnout. Sakra, i kdybychom mu byli na stopě, tak nám vždycky může nějak pláchnout.”

“Já vím,” odpověděla schlíple. “Došlo mi to hned, jakmile jsem to řekla. Omlouvám se.”

“Není třeba, jen se pokuste příště lépe soustředit. Rozumíme si?”

“Zcela jasně.”

Bryers znal město lépe než ona, a tak je zavezl na Oddělení veřejné dopravy. Řídil docela netrpělivě a během jízdy požádal Mackenzie, aby tam zavolala a ujistila se, že je bude očekávat

někdo, kdo ví, o čem mluví a zajistí jim potřebné informace v co nejkratším čase. Byl to jednoduchý trik, ale Mackenzie by to přesto ani nenapadlo. V Nebrasce nikdy nic podobného nedělali.

Cesta trvala zhruba půl hodiny a Bryers byl po celou dobu poměrně komunikativní. Ptal se na detaily z její služby v Nebrasce a především o případu Strašákového vraha. Ptal se však i na její univerzitní studia a osobní zájmy. Mackenzie mu ráda odpovídala na základní informace, ale pokoušela se nezacházet příliš do detailů – především proto, že ani on sám nezacházel moc pod povrch věcí.

Ve skutečnosti, a přes všechnu snahu, působil Bryers stále rezervovaně. Když se jej Mackenzie zeptala na rodinu, odpověděl jenom tak, aby neurazil, ale zároveň ani nic moc neprozradil. „Manželka, dva chlapci, kteří půjdou na vysokou a pes, který už mele z posledního.“

Inu, pomyslela si Mackenzie. Pracujeme spolu teprve jeden jediný den a on mě vůbec nezná – jenom to, co se o mě mohl dočíst v mém spisu, kde je toho většina stará už šest měsíců. Nemůžu ho moc obviňovat z toho, že se sám nechce příliš otevírat.

Když dorazili na Oddělení veřejné dopravy, Mackenzie stále zastávala názor, že je ten agent hoden úcty, ale zároveň už si byla vědoma určitého napětí, jež mezi nimi panovalo. Možná, že on to necítil. Třeba to byl jenom její pocit, ale fakt, že odbyl v podstatě všechny otázky, které se týkaly jeho života, se jí nijak nezamlouval. Také jí to připomínalo, že tuhle práci ještě

nedostala. Zatím se jenom přidala, aby vyhověla Ellingtonovi a mohla si vyzkoušet vlastní šance v terénu.

Vlastně se do toho přimotala jenom díky nějakým zákulisním hrám, při kterých někdo na vyšších postech nejspíše riskoval křeslo. To vrhalo spoustu rizika nejenom na ni samotnou, ale právě i na Bryerse s Ellingtonem.

Oddělení veřejné dopravy sídlilo v mnohem větším vládním komplexu, jenž sdílelo s několika dalšími institucemi. Mackenzie následovala Bryerse bludištěm chodeb a pokoušela se jej neztratit. Šel velmi rychle, tu a tam zdravil lidi pokývnutím hlavy a očividně to tam znal. Pár lidí jej poznávalo. Zdravili jej rychlými úsměvy a tu a tam mávnutím rukou. Pracovní den končil, a tak spousta lidí v podstatě už jenom čekala na sedmnáctou hodinu.

Když se konečně dobrali na úřad, který potřebovali, Mackenzie si dopřála trochu uvolnění a radosti nad tím, jak se její den vyvíjel. Před čtyřmi hodinami ještě vycházela z McClarrenovy přednášky, a teď byla najednou až po kolena namočená ve vyšetřování vraždy a pracovala po boku skutečného agenta, který každým pohybem působil dojmem, že je ve své práci skutečnou elitou.

Došli k okénku, do kterého se Bryers sebevědomě naklonil a oslovil mladou ženu sedící na druhé straně. „Volali jsme sem, že potřebujeme mluvit s někým o jízdách řádech autobusů. Jsme agenti Bryers a Whiteová.“

„Ano,” odpověděla. „Paní Percellová si s vámi

promluví. Je vzadu v garážích autobusů. Musíte projít až na konec chodby, potom po schodech dolů a nakonec zadním vchodem za budovu.”

Následovali jejích pokynů, procházeli hlouběji a hlouběji do budovy, až už po chvíli mohli i slyšet hučení motorů. Budova byla postavena tak, že hluk nepronikal do kanceláří a reprezentativnějších částí, ale tady vzadu to byla úplně jiná pohádka. Znělo to tu stejně, jako v každé jiné velké garáži.

“Až se setkáme s tou paní Percellovou,” řekl Bryers, “chci, abyste se ujala vedení.”

“Dobrá,” souhlasila Mackenzie a nadále se nemohla zbavit dojmu, že skládá jakousi podivnou zkoušku.

Sešli dolů ze schodů a zamířili k ceduli, na které bylo napsáno GARÁŽ/PARKOVIŠTĚ AUTOBUSŮ. Na konci další krátké chodby se nacházela otevřená kancelář. Za prastarým počítačem tam stál muž oděný do montérek a něco tůkal na klávesnici. Hned za kanceláří se otevíral výhled do rozlehlé garáže. Bylo tam zaparkováno několik autobusů městské hromadné dopravy, a zrovna procházelo údržbou. Tu se otevřely dveře ve zdi opodál a vystoupila z ní silnější, avšak velice energicky působící dáma.

“Vy jste ti z FBI?”

“To jsme my,” odpověděla Mackenzie. Bryers sáhl do kapsy a ukázal svůj odznak, nejspíše i proto, že ona žádný neměla. Paní Percellové to stačilo a ihned začala hovořit k věci.

“Pochopila jsem, že máte otázky ohledně jízdních řádů a směn řidičů,” řekla.

„„Správně,” odpověděla Mackenzie. „„Doufali jsme, že nám pomůžete zjistit, který autobus zastavil na jedné zastávce před třemi dny a pokud se to podaří, rádi bychom si promluvili s jeho řidičem.”

„„Jistě,” odpověděla, došla k malému stolku, kde pracoval onen mechanik a přátelsky jej odstrčila. „„Dougu, pustil bys mě sem na chvíli?”

„„S radostí,” řekl s úsměvem. Ustoupil od počítače a vydal se zpátky do garáže, zatímco Percellová se usadila na židli. Rychle něco napsala na klávesnici a pyšně vzhlédla. Očividně byla ráda, že může být nápomocna v něčem důležitém.

„„Která zastávka to je?”

„„Na rohu Carlton a Queen Street,” řekla Mackenzie.

„„A kdy ta osoba nastoupila?”

„„V osm dvacet ráno.”

Paní Percellová rychle vyklepala všechny informace do klávesnice, dvakrát klikla myší a potom se na chvíli zadívala na obrazovku. „„To byl autobus číslo 2021. Řidič je Michael Garmond. Ten autobus jede na tři další zastávky, otáčí se a vrací se na tu stejnou zastávku v devět třicet pět.”

„„Potřebovali bychom mluvit s panem Garmondem,” řekla Mackenzie. „„Mohla byste nám na něj dát kontakt?”

„„Můžu udělat ještě více,” odpověděla paní Percellová. „„Michael je teď tady a brzy bude odcházet domů. Dejte mi vteřinku a já se ho ještě pokusím odchytit.”

„„Díky,” řekla Mackenzie.

Percellová vyrazila do garáže rychlostí, která zcela odporovala velikosti jejího těla. Mackenzie s Bryersem se jenom dívali, jak se zkušeně proplétá mezi vozidly, a hledá jejich řidiče.

„Kéž by všichni byli tak nadšení, když federálové něco potřebují,“ ušklíbl se Bryers. „Věřte mi, není radno si na tohle zvykat.“

Paní Percellová byla zpátky v kanceláři za méně než minutu a přivedla s sebou postaršího afroameričana. Působil unaveně, ale i na něm bylo znát, že je nadšený možností s nimi spolupracovat.

„Dobrý den, lidi,“ pozdravil je s unaveným úsměvem. „Jak vám mohu pomoci?“

„Hledáme informace o jedné ženě a jsme si docela jistí, že jste ji před třemi dny vezl z rohu Carlton a Queen,“ řekla Mackenzie. „Myslíte si, že byste nám s tím mohl trochu pomoci?“

„Pravděpodobně ano,“ odpověděl Michael. „Na té zastávce nebývá ráno moc lidí. Nikdy nenastoupí víc než čtyři nebo pět.“

Bryers vytáhnul svůj telefon, chvílku v něm hledal a nakonec řidiči ukázal fotografii Susan Kellermanové. „Tohle je ona,“ řekl. „Přijde vám povědomá?“

„Hej, to teda přijde,“ odpověděl Michael, na Mackenziin vkus, trochu až příliš nadšeně. „Milá holka. Vždycky slušná a usměvavá.“

„Nevzpomněl byste si, kde před třemi dny vystoupila?“

“Vzpomněl,” řekl řidič. “A říkal jsem si, že je to nějaký divný, protože každé ráno vystupovala poslední dva týdny jinde. Jednou jsem s ní mluvil a ona mi pověděla, že z té obvyklé zastávky potom ještě chodila dva bloky pěšky do nějaké kanceláře do práce. Před třemi dny ale vystoupila na autobusáku namísto té zastávky. Viděl jsem, jak potom přestoupila na další autobus. Tak trochu jsem doufal, že si třeba našla nějaké lepší místo a tak teď jezdí trochu jinudy.”

“Kde to bylo?” zeptala se Mackenzie.

“Dupont Circle.”

“Kolik bylo zhruba hodin, když vystoupila?”

“Mohlo být kolem tři čtvrtě na devět, nebo tak nějak,” odpověděl Michael. “Určitě to bylo před devátou.”

“To se dá ověřit ve tvém záznamu,” přidala se paní Percellová.

“To by bylo skvělé,” reagoval na to Bryers.

Paní Percellová se znovu nahrbila u maličkého počítače, zatímco se Michael zachmuřeně díval na oba agenty. Jeho oči chvilku těkaly mezi displejem Bryersova telefonu a Percellovou. Zamračil se. “Stalo se jí snad něco?”

“Popravdě řečeno ano,” odpověděla Mackenzie. “Takže pokud byste si vzpomněl ještě na cokoliv dalšího, co se kolem ní toho rána dělo, bylo by to skvělé.”

“No, měla s sebou takovou tu tašku, co nosí podomní prodavači. Ne jako aktovku, ale takovou baňatou kabelu, víte? Živila se prodejem věcí, jako doplňky výživy a podobně. Nejspíš

asi jela za nějakým klientem.”

“Víte do jakého autobusu nastoupila po tom vašem? zeptala se Mackenzie.

“No, nepamatuju si zrovna, který číslo to bylo, ale vím, že jako cílovou stanicí měl napsáno Black Mill Street. Pomyslel jsem si, že je to nějaký divný... nebyl žádný důvod, proč by se tak roztomilá holka měla vydávat do téhle části města.”

“Můžete to vysvětlit?”

“No, ta čtvrt' je sama o sobě v pořádku, řekl bych. Domy nejsou nijak špatné a myslím, že většina obyvatel jsou celkem slušní lidé. Ale je to jedno z těch míst, kde se zdržují i ne až tak slušní lidi a provozují svoje zájmy. Když jsem se před šesti rokama zaučoval na tuhle práci, cpali nám do hlavy seznam míst, kde řidič může očekávat nebezpečí a Black Mill Street bylo jedno z nich.”

Mackenzie si všechno sesumírovala a došla k závěru, že z Michaela Garmonda dostali veškeré důležité informace. Chtěla být před Bryersem efektivní, ale to se týkalo i času, a ten nechtěla ztrácet šťouráním se v nepodstatných detailech.

“Velice vám děkujeme, pane Garmonde,” řekla tedy.

Paní Percellová zpoza stolního počítače dodala: “To zastavení na Dupont Circle bylo v osm čtyřicet osm, agenti.”

Když se otočili k odchodu, nikdo z nich nepromluvil až do chvíle, kdy se dostali zpátky ke schodišti. Teprve, když po něm začali stoupat vzhůru, Bryers prolomil mlčení.

“Jak dlouho už jste v Quanticu?” zeptal se.

„Jedenáct týdnů.“

„Takže předměstí DC asi ještě moc neznáte, že?“

„Ne.“

„Nikdy jste nebyla na Black Mill Street?“

„Zatím nebyla,“ řekla Mackenzie.

„Ne, že byste o hodně přišla. Ale možná, že ani nebudeme muset jít tak daleko. Začneme na Dupont Circle. Porozhlédneme se tam. Třeba najdeme něco na bezpečnostních kamerách.“

„Teď?“

„Ano, teď,“ odpověděl Bryers. Jeho hlas zazněl trochu otráveně. První náznak toho, že mu už leze na nervy tahat s sebou úplného nováčka, nehledě na to, jak slibná se Mackenzie zdála být. „Když nám tu pobíhá vrah, tak slovo padla moc nepoužíváme.“

Na Mackenziiném jazyce se ve stejný okamžik sešlo hned několik odpovědí, ale ona je všechny udusila. Bryers měl stejně pravdu. Pokud se z té hrůzy se Strašákovým vrahem něčemu naučila, bylo to, že pokud člověk hledal vraha, který zdánlivě nemá žádný vzorec předpokládaného jednání, je každá minuta vyvažována zlatem.

KAPITOLA PÁTÁ

Když Mackenzie s Bryersem dorazili na Dupont Circle, stanice už měla ten nejhorší shon kolem páté hodiny večerní za sebou. Jejich konverzace po cestě byla opět vcelku povrchní a nebyť Mackenziiné snahy, Bryers by nejspíše zůstal potichu

úplně. Když vystoupili z auta a kráčeli ke stanici, Mackenzie už se cítila vysloveně nepříjemně. Nemyslela si, že by se mu její přítomnost vysloveně přičila, ale rozhodně pochyboval o tom, co na něj Ellington s ostatními upekli.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.